

[Jeppesen-Drusebjerg.]

lator for Renten at holde den nede i Fremtiden.

Jeg beklager i højeste Grad, at Venstre har svigtet i denne Sag. Jeg beklager det, fordi det sikkert vil komme til at gaa ud over mange Landbrugere, og man paastaar jo fra Venstres Side, at Venstre er det Parti, som særlig taler Landbrugets Sag; Tiden fremetter vil sikkert vise, at man har røgtet sin Opgave paa dette Omraade paa en alt andet end rigtig Maade.

Det radikale Venstre, der paa saa mange Omraader har taget de Opgaver op, som Venstre har svigtet, vil ogsaa gøre det i dette Tilfælde. Vi vil arbejde videre for en Rentepolitik her i Landet, der gør det muligt for Erhvervene ogsaa under de Kriseforhold, som vi stadig lever under, at klare deres Forpligtelser paa en saadan Maade, at det bliver muligt for dem at arbejde videre. Jeg beklager, at det ikke i højere Grad er lykkedes gennem det Lovforslag, der her foreligger. Men det er ikke Regeringens eller Regeringspartierne's Skyld. Man maa søge Skylden andre Steder.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for Forslaget, som det her foreligger.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Som det fremgaar af Fællesudvalgets Indstilling, har jeg tiltraadt denne, som jeg altsaa maa anbefale, at man stemmer for. Jeg ønsker dog at knytte enkelte Bemærkninger navnlig til den ærede Ordførers Tale.

Med Hensyn til en Sammenligning mellem det Forslag, der her vedtages, og de Aftaler, der var truffet mellem de Herrer Krag og Hauch og mig, er der Forskel paa to afgørende Punkter, hvilket for Resten det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Buhl) allerede har været inde paa. Det ene afgørende Punkt — jeg ser altsaa bort fra de mindre Ting — er dette, at det, vi var blevet enige om, byggede paa, at Landbrugets Forrentningsbyrde ikke i Kraft af denne Ordning skulde blive større. Det, som Venstre og Konservative er blevet enige om, og som nu gennemføres, vil medføre, at i Løbet af 3 Aar bliver Landbrugets Forrentningsbyrde op imod en Snes Millioner Kroner større, og at den effektive Forrentning deraf straks vil indtræde. Det andet Punkt angaar den mellem Venstres Ledere og mig tilvejebragte Enighed om, at Renteloven skulde forlænges til 15. December 1935, ikke saaledes at det saa dermed var afgjort, at den da skulde falde bort, tværtimod; fra min Side, fra Regeringens Side

blev det fremhævet, at det vilde vise sig at være skæbnesvangert, hvis det skete. Men fra de to Herrer's Side blev det sagt, at mere kunde de ikke i Øjeblikket vente at faa Partiet med til, det var, hvad Venstre havde stemt for i Folketinget. Det er da det andet afgørende Punkt, at for en Forlængelse af Renteloven til 15. December med Spørgsmaalet derefter i den kommende Tid staaende aabent er der i dette Øjeblik — som det blev sagt af den konservative Ordfører i Folketinget — slaaet Bom; det er proklameret og fastslaaet ved Overenskomst, at den 15. Juli, altsaa om et Par Maaneder, falder Renteloven bort.

Over for det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange) har jeg tidligere gjort opmærksom paa, hvorledes det ærede Medlem med Hensyn til Rentelovgivning er Fatalist. Han mener, at Renten i et Samfund selv i et lukket Kapitalmarked er noget, man egentlig ingen Indflydelse kan øve paa. Det er en fatalistisk Opfattelse, som ikke deles af det ærede Medlems Parti paa andre Omraader. Det ærede Medlem udtrykte det her i Dag saaledes, at det kan ikke nytte her at foretage sig noget, der strider imod de naturlige økonomiske Forudsætninger i det paagældende Samfund. Ja, men hvis nu de naturlige økonomiske Forudsætninger i vort Samfund i visse Erhverv er saadanne, at det ærede Medlems fatalistiske Rente ikke kan bæres, ikke kan betales, hvad saa? Saa kommer der Sammenbrud, og saa lider Kapitalen sit Tab dèr; saa kommer der mindre Beskæftigelse, og saa kommer der større Vanskeligheder for Erhvervslivet. Det er denne Opfattelse og dette Synspunkt, der har medført, at man saa vidt mig bekendt i alle andre Lande her i Europa i disse Aar har søgt at øve bevidst Indflydelse paa Renteniveauets Højde som et Led i Landenes Beskæftigelses- og Erhvervspolitik; og dette, at der er et Parti her i Landet, som nu har den Anskuelse, at det er en Umulighed at øve Indflydelse i saa Henseende, viser jo, hvordan man her i Landet anskuelsesmæssig set endnu paa adskillige Omraader befinder sig som paa et Museum. Det er da ogsaa øjensynligt, at i samme Øjeblik det ærede Medlem beskæftiger sig med andre Ting, er der ikke noget, der hedder: økonomiske naturlige Forudsætninger. Saa snart der er Tale om Kornordning, er der ikke noget, der hedder, at man ikke maa gribe ind, for at Roen paa Kornmarkedet ikke skal hindres.

Ogsaa paa alle andre Omraader, hvor det ærede Medlems økonomiske og politiske